

הלאמה

זר פרחי לוטוס מרהיבים מדברי מוכרי המושלמים

קן רינפוצ'ה:

אשאל אתכם שאלה: האם אתם מאמינים לבודהה?

אולי אתם צריכים מעט זמן לחשוב על זה? זה נראה כך. אז תחשבו קצת. יש לכם זמן עד יום ראשון הבא. (רינפוצ'ה צחק. לא היה כלל שעור נוסף, שכן רינפוצ'ה עזב את עולמנו זמן קצר לאחר מכן.)

אם אתם מתרגלים בודהיזם, הדבר הראשון שעליכם לעשות זה להאמין לבודהה.

"כן, כן, אני מאמין לבודהה". אם כך, האם תקבלו את דבריו של הבודהה? לבטח תענו: "כן, בוודאי". אז אם כך, הרי שפה כתוב: "בודהה דורג'ה צ'נג אמר שהלאמה שלך הוא בודהה". אז אינך יכול כעת לבוא ולומר "אני לא מאמין". אינך יכול לבוא ולומר זאת!

ויש לכך סיבות. בעולם הבודהיסטי, ובמיוחד בעולם המהיינה, אתם חייבים לראות בלאמה בודהה. אתם חייבים להאמין בכך.

ויש בכך הגיון: "אני רוצה להשיג יכולת מסויימת, ואיני רוצה לאבד יכולות אחרות". מסיבה זו חייבים אתם להאמין בכך.

ומשום כך חייבים אתם לתרגל מחשבה זו שוב ושוב. (היינו: לראות את הלאמה כבודהה). הגה כאן, בטקסט הטנטרי, בודהה דורג'ה צ'נג אומר: "אני אופיע בפניכם בדמותו של המורה שלכם."

ובמקום אחר הוא שב ואומר: "שנים רבות לאחר פטירתו של הבודהה, אופיע בפניכם בתור המורה שלכם. או אז עליכם לדעת שהמורה שלכם הוא הבודהה." ככה הוא אמר לנו.

וכעת הוא או היא באו. הוא או היא הופיעו. חייבים אתם לכבדם כל הזמן וללמוד מהם.

ג'ה צונגקפה

עצם מהותו של הלאמה הגו הריכוז חד נקודתי על השאיפה להגיע להארה. זוהי עצם התמצית של הלאמה שלך, ולא שום דבר אחר.

עצם טבעו של הלאמה הוא שאיפה זאת.

ועל כן כל דבר שאתה רואה את הלאמה עושה, או שומע את הלאמה אומר, ללא יוצא מן הכלל, מטרתו לקרב אותך אל ההארה.

גשה מייקל רואץ':

הלאמה הוא/היא האוביקט החשוב ביותר שיש בחייו של המתרגל. הלאמה מהווה את עצם הסיבה שמאפשרת לנו להגיע להארה בחיים אלה. הארה מתאפשרת אך ורק בזכות הלאמה. עליכם להתאמץ קשה ולמצוא את הלאמה. ומשמצאתם אותה/אותה – עזבו הכל ולכו לשרתם. התמסרו להם, השארו עמם. הקדישו להם כל זמנכם. כל השאר יסתדר מעצמו. זה הדבר החשוב ביותר. כל חלומותיכם יתגשמו. והיו מוכנים לקשיים רבים בדרך. לעולם אל תפנו לאחור.

אם תרצו לבדוק עד כמה אתם קרובים לחוות ריקות ישירות, בחנו כיצד אתם תופסים את הלאמה שלכם. אם אתם תופסים את הלאמה שלכם כישות מוארת, הרי שאתם קרובים מאוד לחוות ריקות ישירות. אם לא – הרי שעליכם להשקיע מאמץ ולהקפיד במשנה מרץ על שמירת הנדרים, שכן הם המפתח לזכות בראיה טהורה זו של הלאמה.

לאמה זופה רינפוצ'ה:

יכול אדם להיות מסוגל לצטט ולהסביר היטב את כל הקנג'ור והטנג'ור (כל דברי הבודהה והפרשנויות), אבל כל עוד אין לו אמונה בלאמה ואינו מתמסר ללאמה, הוא לא ישיג שום תובנות עמוקות.

ולהפך. אחד מגדולי הקדמפה (חלוצי הבודהיזם בטיבט) אמר שיכול אדם להיות כרגע טיפיש כמו כלב או כמו חזיר, אם יש לו אמונה ומסירות הוא יכול להפך חכם כמו מנג'ושרי (הבודהיסטווה שהוא התגלמות החוכמה).

אם אתה תופס את הלאמה כאדם רגיל, מלא חולשות ופגמים, זה ימנע בעדך מלפתח התמסרות, ואז לא תוכל להשיג שום תובנות עמוקות.

לא רק זאת, אלא שבלי התמסרות מלאה ללאמה-מלאך, אין שום הגנה לתודעתך, ודרך לגיהנום סלולה.

ולהפך: מתרגל שהוא מסור ללאמה, ורואה בלאמה בודהה, ישיג את כל התובנות העמוקות, כולל חמלה, השאיפה להארה, הבנה של ארעיות, הבנת ריקות – כול אלה יזרמו אל קרבו מליבו/ליבה של הלאמה.

כל הוראות הלאמה ימתקו לאדם זה כצוף טהור. כל דבר פעוט שיעשה יקרב אותו/אותה להארה.

אדם כזה יצבור כמויות עצומות של חסד.

המסירות ללאמה תהפך לשמחה הגדולה ביותר בחייו.

מסירות זאת וראיית הלאמה כקדוש נושאים עמם את הברכה הגדולה ביותר שיש למתרגל בחייו.

לאמה קריסטי מקנלי:

מדוע אנחנו צריכים לאמה? משום שאין לנו הכוח להשתנות בעצמנו. אנו זקוקים לאובייקט עוצמתי במיוחד כדי לנער אותנו ולהוציא אותנו מתוך ההרגלים שלנו.

מדוע מהווה הלאמה אובייקט כל כך רב-עוצמה? כל מערכת יחסים אחרת היא מעין עסקה: "אני אנועים לך אם אתה תנועים לי", "אני אמלא את הצרכים הרגשיים שלך אם אתה תמלא את שלי" וכו' וכו'. כל מערכות היחסים הללו אין ביכולתן לשחרר אותנו מסמסרה.

אהבתו/אהבתה של הלאמה שלנו אלינו יותר חזקה מזו של כל הייצורים בעולם. הלאמות יכולים לראות בעיני רוחם מי אנחנו נהיה – מושיעים לכל העולם. הם יודעים מה נדרש כדי להביאנו לשם. הם מבינים מדוע איננו מסוגלים לעשות זאת בעצמנו. זוהי קרמה מדהימה ביותר לתפוס מישהו כמוציא אותך מסמסרה. זה מאד נדיר. כשאנו תופסים מישהו בתור הלאמה שלנו הרי שזה ממחיש לנו את ריקותם – לא כל אחד יראה אותם באור זה. וזה מראה עד כמה אנו קרובים אל מטרתנו. הלאמה שלנו מהווה מימוש של הקרמה הטהורה ביותר שלנו, מופיעה בצורת האדם שלפנינו. וזוהי חרב פיפיות: זוהי מערכת היחסים העוצמתית ביותר שיש, וגם הקשה ביותר שיש. הטיבטים אומרים: זה קל אם יש לך לאמה שהוא כבר מת, או חי ביבשת אחרת, או במרחק של שלושה עמקים מביתך. לאמה כזה לעולם לא יאכזב אותך, אלא שגם אין ביכולתו לדחוף אותך קדימה. מהרגע שהלאמה מופיע, אנו חייבים להשתמש בהם בצורה הנאותה ביותר. עלינו לרתום אותם לעבוד בשבילנו. והאופן הנאות לעשות זאת כראוי הוא להתמסר להם – לחלוטין. אנו נותנים להם, באופן מודע, את הכוח הנחוץ להם על מנת לשנות אותנו. ובשעה שאנו עושים זאת, עלינו לזכור שהם מעשה ידינו. חייבים אנו תמיד לזכור את ריקותם. אם נראה את חולשותיהם כקיימות מצד עצמן, אם נחשוב שהחולשות שאנו רואים באות מהם – הרי שבכך אנו מטרפדים את מערכת היחסים ויוצרים קרמה מאד מסוכנת. מכיוון שהם רואים את הפוטנציאל שלנו ופועלים להביאנו לשם – זה יכול להיות מכאיב. בעצמנו לא היינו חושפים את עצמנו לכאב מעין זה. הלאמה יכול לעתים לחשוף אותנו לכאב עז – וזה ירגיש כאילו פושטים את עורנו. אנו כל כך מזוהים עם הנגעים הרוחניים שלנו, עם תדמית מוגבלת, לוקה בחסר. וזה מרגיש כאילו זהות זו נקרעת מעלינו בכוח. נוכחות הלאמה מולנו הריהי הוכחה עד כמה אנו קרובים אל המטרה – כמו כדור של רובה שהוא כבר קורע את לוח המטרה. וככל שאנו יותר קרובים – כך זה יהיה יותר קשה. וכשמגיע הזמן – חשוב שנחזיק את הקו. זה חיוני, כשמגיעים המבחנים הקשים. בגלל שהלאמה ריקה, יש אפשרות שהיחסים יהיו קשים – אך גם שיהיו מאד מתוקים. אין מי שאוהב אותנו יותר מן הלאמה שלנו. אין בעולם כולו אהבה כזו, לחלוטין בלתי תלוייה בדבר. וזהו הימור של סיכוי עצום וסיכון שהוא גדול באותה המידה. במיוחד אם אתה חי עם הלאמה. אתה משתוקק שהלאמה תראה לך כבר את סגולותיה הנשגבות. אלא שעליך לצלול תחילה. עליך להתמסר לה לחלוטין. עליך לתת לה את הכוח לשנות אותך, עוד לפני שהיא מראה לך כיצד היא עומדת לעשות זאת.

סוגיאל רינפוצ'ה

לטבע הבודהה שלנו יש, אם כן, אספקט פעיל, שהוא "המורה הפנימי" שלנו. למן הרגע שבו התערפלה תודעתנו, פעל המורה הפנימי שלנו באופן בלתי נלאה למעננו, כשהוא מתאמץ ללא לאות להחזירנו אל הזוהר והגדולה של מהותנו האמיתית. ... לאחר שהתפללנו, ונכספנו, ורעבנו לאמת במשך זמן רב, במשך גלגולים רבים לאין ספור, ולאחר

שהקארמה שלנו טוהרה במידה מספקת, מתרחש לו מעין נס. ונס זה, אם הוא מובן כהלכה, יכול להוביל לחיסולה הסופי של הבורות. המורה הפנימי, שהיה עמנו תמיד, מופיע בדמות "מורה חיצוני", שבו אנו פוגשים בפועל, כב"דרך קסם".... מוקה או מוקה זו הם לא פחות מאשר פרצופו האנושי של המוחלט. ... הגיבוש של כל חכמתם של הבודהות והמימוש של כל חמלתם, מכוונים כלפיך. ... מורי היוו עבורי את ההתגלמות של אמת חיה, אות שלא ניתן להכחישו לכך שניתן להשיג הארה בגוף זה, בחיים אלו, בעולם זה, אפילו כאן ועכשיו; השראה עליונה לתרגולי, לעבודתי, לחיי, ובמסעי לקראת השחרור ..."

ספר המתים והחיים הטיבטי.